

ECLEZIAST

Capitol : [1](#) [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#)

CAPITOL 1

Cuvintele Ecclesiastului, fiul lui David, împăratul Ierusalimului.

² , deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, o deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune.

³ Ce folos are omul din toată truda pe care și -o dă supt soare?

⁴ Un neam trece, altul vine, și pământul rămîne vecinic în picioare.

⁵ Soarele răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou.

⁶ Vîntul suflă spre miază-zi, și se întoarce spre miază-noapte; apoi iarăș se întoarce, și începe din nou aceleași rotituri.

⁷ Toate rîurile se varsă în mare, și marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăș să pornească de acolo.

⁸ Toate lucrurile sînt într'o necurmată frămîntare, așa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind, și urechea nu obosește auzind.

⁹ Ce a fost, va mai fi, și ce s'a făcut, se va mai face; nu este nimic nou supt soare.

¹⁰ Dacă este vreun lucru despre care s'ar putea spune: „Iată ceva nou!” de mult lucrul acela era și în veacurile dinaintea noastră.

¹¹ imeni nu-și mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; și ce va mai fi, ce se va mai întîmpla mai pe urmă nu va lăsa nici o urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai tîrziu.

¹² Eu, Ecclesiastul, am fost împărat peste Israel, în Ierusalim.

¹³ Mi-am pus inima să cercetez și să adîncesc cu înțelepciune tot ce se întîmplă supt ceruri: iată o îndeletnicire plină de trudă, la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor.

¹⁴ Am văzut tot ce se face supt soare; și iată că totul este deșertăciune și goană după vînt!

¹⁵ Ce este strîmb, nu se poate îndrepta, și ce lipsește nu poate fi trecut la număr.

¹⁶ Am zis în mine însumi: „Iată că am sporit și am întrecut în înțelepciune pe toți cei ce au stăpînit înaintea mea peste Ierusalim, și mintea mea a văzut multă înțelepciune și știință.

¹⁷ Mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea, și să cunosc prostia și nebunia. Dar am înțeles că și aceasta este goană după vînt.

¹⁸ Căci unde este multă înțelepciune, este și mult necaz, și cine știe multe, are și multă durere.

CAPITOL 2

Am zis inimii mele: „Haide! vreau să te încerc cu veselie, și gustă fericirea.” Dar iată că și aceasta este o deșertăciune.

² Am zis rîsului: „Ești o nebunie!” și veseliei: „Ce te înșeli degeaba?”

³ Am hotărît în inima mea să-mi veselesc trupul cu vin, în timp ce inima mă va cîrmui cu înțelepciune, și să stăruiesc astfel în nebunie, pînă voi vedea ce este bine să facă fiii oamenilor supt ceruri, în tot timpul vieții lor.

⁴ Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii;

⁵ mi-am făcut grădini și livezi de pomi, și am sădit în ele tot felul de pomi roditori.

⁶ Mi-am făcut iazuri, ca să ud dumbrava unde cresc copacii.

⁷ Am cumpărat robi și roabe, și am avut copii de casă; am avut cirezi de boi și turme de oi, mai mult de cît toți cei ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim.

⁸ Mi-am strîns argint și aur, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cîntăreți și cîntărețe, și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei.

⁹ Am ajuns mare, mai mare de cît toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea.

¹⁰ Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima dela nicio veselie, ci am lăsat - o să se bucure de toată truda mea, și aceasta mi -a fost partea din toată osteneala mea.

¹¹ Apoi, cînd m'am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe cari le făcusem cu minile mele, și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vînt, și că nu este nimic trainic supt soare.

¹² Atunci mi-am întors privirile spre înțelepciune, prostie și nebunie. -Căci ce va face omul care va veni după împărat? Ceeace s'a făcut și mai înainte. -

¹³ Și am văzut, că înțelepciunea este cu atît mai de folos de cît nebunia, cu cît este mai de folos lumina de cît întunerecul;

¹⁴ înțeleptul își are ochii în cap, iar nebunul umblă în întunerec. Dar am băgat de seamă că și unul și altul au aceeași soartă.

¹⁵ Și am zis în inima mea: „Dacă și eu voi avea aceeași soartă ca nebunul, atunci pentru ce am fost mai înțelept?” Și am zis în inima mea: „Și aceasta este o deșertăciune.”

¹⁶ Căci pomenirea înțeleptului nu este mai vecinică de cît a nebunului: chiar în zilele următoare totul este uitat. Și apoi și înțeleptul moare, și nebunul!

¹⁷ Atunci am urît viața căci nu mi -a plăcut ce se face supt soare: totul este deșertăciune și goană după vînt.

¹⁸ Mi-am urît pînă și toată munca pe care am făcut -o supt soare, muncă pe care o las omului care vine după mine, ca să se bucure de ea.

¹⁹ Și cine știe dacă va fi înțelept sau nebun? Și totuși el va fi stăpîn pe toată munca mea, pe care am agonisit -o cu trudă și înțelepciune supt soare. Și aceasta este o deșertăciune.

²⁰ Am ajuns pînă acolo că m'a apucat o mare desnădejde de toată munca pe care am făcut -o supt soare.

²¹ Căci este cîte un om care a muncit cu înțelepciune, cu pricepere și cu izbîndă, și lasă rodul muncii lui unui om care nu s'a ostenit deloc cu ea. Și aceasta este o deșertăciune și un mare rău.

²² Căci, drept vorbind, ce folos are omul din toată munca lui și din toată străduința inimii lui, cu care se trudește supt soare?

²³ Toate zilele lui sînt pline de durere, și truda lui nu este de cît necaz: nici măcar noaptea n'are odihnă inima lui. Și aceasta este o deșertăciune.

²⁴ Nuste altă fericire pentru om decît să mănînce și să bea, și să-și înveselească sufletul

cu ce este bun din agoniseala lui! Dar am văzut că și aceasta vine din mîna lui Dumnezeu.

²⁵ Cine, în adevăr, poate să mănînce și să se bucure fără El?

²⁶ Căci El dă omului plăcut Lui înțelepciune, știință și bucurie; dar celui păcătos îi dă grija să strîngă și s'adune, ca să dea celui plăcut lui Dumnezeu! Și aceasta este o deșertăciune și goană după vînt.

CAPITOL 3

Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de supt ceruri își are ceasul lui.

² așterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei.

³ Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărîmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei;

⁴ plînsul își are vremea lui, și rîsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui;

⁵ aruncarea cu pietre își are vremea ei, și strîngerea pietrelor își are vremea ei; îmbrățișarea își are vremea ei, și depărtarea de îmbrățișări își are vremea ei;

⁶ căutarea își are vremea ei, și pierderea își are vremea ei; păstrarea își are vremea ei, și lepădarea își are vremea ei;

⁷ ruptul își are vremea lui, și cusutul își are vremea lui; tăcerea își are vremea ei, și vorbirea își are vremea ei;

⁸ iubitul își are vremea lui, și urîtul își are vremea lui; războiul își are vremea lui, și pacea își are vremea ei.

⁹ Ce folos are cel ce muncește din truda lui?

¹⁰ Am văzut la ce îndeletnicire supune Dumnezeu pe fiii oamenilor.

¹¹ rice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gîndul vecinicii, măcarcă omul nu poate cuprinde, dela început pînă la sfîrșit, lucrarea pe care a făcut -o Dumnezeu.

¹² Am ajuns să cunosc că nu este altă fericire pentru ei decît să se bucure și să trăiască bine în viața lor;

¹³ dar și faptul că un om mănîncă și bea și duce un trai bun în mijlocul întregii lui munci, este un dar dela Dumnezeu.

¹⁴ Am ajuns la cunoștința că tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și că Dumnezeu face așa pentru ca lumea să se teamă de El.

¹⁵ Ce este, a mai fost, și ce va fi, a mai fost; și Dumnezeu aduce iarăși înapoi ce a trecut.

¹⁶ Am mai văzut supt soare că în locul rînduit pentru judecată domnește nelegiuirea, și că în locul rînduit pentru dreptate este răutate.

¹⁷ Atunci am zis în inima mea: „Dumnezeu va judeca și pe cel bun și pe cel rău; căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă.”

¹⁸ Am zis în inima mea că acestea se întîmplă numai pentru oameni, ca să -i cerce Dumnezeu, și ei înșiși să vadă că nu sînt decît niște dobitoace.

¹⁹ Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amîndoi; cum moare unul, așa moare și celalt, toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune.

- ²⁰ Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână, și toate se întorc în țărână.
- ²¹ Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus, și dacă suflarea dobitocului se pogoară în jos în pământ?
- ²² Așa că am văzut că nu este nimic mai bun pentru om decât să se veselească de lucrările lui: aceasta este partea lui. Căci cine -l va face să se bucure de ce va fi după el?

CAPITOL 4

M' am uitat apoi la toate asupririle cari se fac supt soare; și iată că cei apăsăți varsă lacrimi, și nu este nimeni să -i mîngîie! Ei sînt pradă sîlniciei asupritorilor lor, și n'are cine să -i mîngîie!

- ² Și am găsit că morții, cari au murit mai înainte, sînt mai fericiți decît cei vii, cari sînt încă în viață.
- ³ Dar mai fericit decît amîndoi am găsit pe celce nu s'a născut încă, fiindcă n'a văzut toate relele cari se petrec supt soare.
- ⁴ Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Și aceasta este o deșertăciune și goană după vînt.
- ⁵ ebulul își încrucișează mîinile, și își mănîncă însăș carnea lui.
- ⁶ Mai bine o mînă plină de odihnă, decît amîndoi pumnii plini de trudă și goană după vînt.
- ⁷ Am mai văzut o altă deșertăciune supt soare.
- ⁸ Un om este singur singurel, n'are nici fiu, nici frate, și totuș munca lui n'are sfîrșit, ochii nu i se satură niciodată de bogății, și nu se gîndește: „Pentru cine muncesc eu, și-mi lipsesc sufletul de plăceri?” Și aceasta este o deșertăciune și un lucru rău.
- ⁹ Mai bine doi decît unul, căci iau o plată cu atît mai bună pentru munca lor.
- ¹⁰ Căci, dacă se întîmplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur, și cade, fără să aibă pe altul care să -l ridice!
- ¹¹ Tot așa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur?
- ¹² Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să -i stea împotrivă; și funia împletită în trei nu se rupe ușor.
- ¹³ Mai bine un copil sărac și înțelept decît un împărat bătrîn și fără minte, care nu înțelege că trebuie să se lase îndrumat;
- ¹⁴ căci el poate să iasă din temniță ca să domnească, măcarcă poate chiar să se fi născut sărac în împărăția celui din urmă.
- ¹⁵ Am văzut pe toți cei vii, cari umblă supt soare, înconjurînd pe copilul, care avea să urmeze după împărat și să domnească în locul lui.
- ¹⁶ Fără sfîrșit era tot poporul, în fruntea căruia mergea el. Și totuș, ceice vor veni după el nu se vor bucura de el. Căci și aceasta este o deșertăciune și goană după vînt.

CAPITOL 5

Păzește-ți piciorul, cînd intri în Casa lui Dumnezeu, și apropie-te mai bine să ascuți, decît să aduci jertfa nebunilor; căci ei nu știu că fac rău cu aceasta.

- ² Nute grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe.

- ³ Căci, dacă visurile se nasc din mulțimea grijilor, prostia nebunului se cunoaște din mulțimea cuvintelor.
- ⁴ Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s'o împlinești, căci Lui nu -I plac cei fără minte; de aceea împlinește juruința, pe care ai făcut -o.
- ⁵ Mai bine să nu faci nicio juruință, decît să faci o juruință și să n'o împlinești.
- ⁶ Nulăsa gura să te bage în păcat, și nu zice înaintea trimesului lui Dumnezeu: „M'am pripit.” Pentru ce să Se mînie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale, și să nimicească lucrarea mînilor tale?
- ⁷ Căci, dacă este deșertăciune în mulțimea visurilor, nu mai puțin este și în mulțimea vorbelor; de aceea, teme-te de Dumnezeu.
- ⁸ Cînd vezi în țară pe cel sărac năpăstuit și jăfuit în numele dreptului și dreptății, să nu te miri de lucrul acesta! Căci peste cel mare veghează altul mai mare, și peste ei toți Cel Prea Înalt.
- ⁹ Dar un folos pentru țară în toate privințele, este un împărat prețuit în țară.
- ¹⁰ Cine iubește argintul, nu se satură niciodată de argint, și cine iubește bogăția multă, nu trage folos din ea. Și aceasta este o deșertăciune!
- ¹¹ Cînd se înmulțesc bunătățile, se înmulțesc și ceice le papă: și ce folos mai are din ele stăpînul lor decît că le vede cu ochii?
- ¹² Dulce este somnul lucrătorului, fie că a mîncat mult, fie că a mîncat puțin; dar pe cel bogat nu -l lasă îmbuibarea să doarmă.
- ¹³ Este un mare rău, pe care l-am văzut supt soare: avuții păstrate spre nefericirea stăpînului lor.
- ¹⁴ Dacă se perd aceste bogății prin vreo întîmplare nenorocită, și el are un fiu, fiului nu -i rămîne nimic în mîni.
- ¹⁵ Cum a ieșit de gol din pîntecele mamei sale, din care a venit, așa se întoarce, și nu poate să ia nimic în mînă din toată osteneala lui.
- ¹⁶ Și acesta este un mare rău, anume că se duce cum venise; și ce folos are el că s'a trudit în vînt?
- ¹⁷ Ba încă, toată viața lui a mai trebuit să mănînce cu necaz, și a avut multă durere, grijă și supărare.
- ¹⁸ Iată ce am văzut: este bine și frumos ca omul să mănînce și să bea, și să trăiască bine în mijlocul muncii lui, cu care se trudește supt soare, în toate zilele vieții lui, pe cari i le -a dat Dumnezeu; căci aceasta este partea lui.
- ¹⁹ Dar dacă a dat Dumnezeu cuiva avere și bogății, și i -a îngăduit să mănînce din ele, să-și ia partea lui din ele, și să se bucure în mijlocul muncii lui, acesta este un dar dela Dumnezeu.
- ²⁰ Căci nu se mai gîndește mult la scurtimea zilelor vieții lui, de vreme ce Dumnezeu îi umple inima de bucurie.

CAPITOL 6

Este un rău, pe care l-am văzut supt soare, și care se întîlnește des între oameni.

² Este, de pildă, un om căruia i -a dat Dumnezeu avere, bogății, și slavă, așa că nu -i lipsește nimic din ce -i dorește sufletul; dar Dumnezeu nu -l lasă să se bucure de ele, ci un străin se bucură de ele: aceasta este o deșertăciune și un rău mare.

³ Chiar dacă un om ar avea o sută de copii, și ar trăi mulți ani, -oricît de mult i s'ar mări

numărul zilelor anilor lui, dar dacă nu i se satură sufletul de bunătățile agonisite de el, și dacă nici de înmormântare n'are parte, eu zic că o stărpitură este mai fericită decât el.

⁴ Căci aceasta din urmă piere odată cu venirea ei, se duce în întunec, și numele îi rămîne acoperit cu întunec;

⁵ n'a văzut, nici n'a cunoscut soarele; și de aceea este mai bine de ea decât de omul acela.

⁶ Și de ar trăi chiar de două ori o mie de ani un astfel de om, fără să se bucure de fericire, nu merg toate la un loc?

⁷ Toată truda omului este pentru gura lui, și totuș poftele nu i se împlinesc niciodată.

⁸ Căci ce are înțeleptul mai mult decât nebunul? Ce folos are nenorocitul care știe să se poarte înaintea celor vii?

⁹ Mai bine ce vezi cu ochii decât frământare de poftă neîmplinite: și aceasta este o deșertăciune și goană după vînt.

¹⁰ Ce este omul, se cunoaște după numele care i s'a dat de mult: se știe că este din pămînt, și nu poate să se judece cu celce este mai tare decât el.

¹¹ Căci chiar dacă face multă vorbă, care doar înmulțește deșertăciunea, ce folos are omul din ea?

¹² Căci cine știe ce este bine pentru om în viață, în toate zilele vieții lui de viațuire deșartă, pe cari le petrece ca o umbră? Și cine poate să spună omului ce va fi după el supt soare?

CAPITOL 7

Mai mult face un nume bun de cît untdelemnul mirositor, și ziua morții de cît ziua nașterii.

² Mai bine să te duci într'o casă de jale de cît să te duci într'o casă de petrecere; căci acolo îți aduci aminte de sfîrșitul oricărui om, și cine trăiește, își pune la inimă lucrul acesta.

³ Mai bună este întristarea decât rîsul; căci prin întristarea feței inima se face mai bună.

⁴ Inima înțelepților este în casa de jale, iar inima celor fără minte este în casa petrecerii.

⁵ Mai bine să ascuți mustrea înțeleptului de cît să ascuți la cîntecul celor fără minte.

⁶ Căci rîsul celor fără minte este ca pîrăitul spinilor supt căldare. Și aceasta este o deșertăciune.

⁷ Avereă luată prin silă înnebunește pe cel înțelept, și mita strică inima.

⁸ Mai bun este sfîrșitul unui lucru de cît începutul lui; mai bine cel bun la suflet de cît cel îngîmfat.

⁹ Nute grăbi să te mîinii în sufletul tău, căci mînia locuiește în sînul nebunilor.

¹⁰ Nuzice: „Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune de cît acestea?” Căci nu din înțelepciune întrebi așa.

¹¹ Înțelepciunea prețuiește cît o moștenire, și chiar mai mult pentru cei ce vād soarele.

¹² Căci ocrotire dă și înțelepciunea, ocrotire dă și argintul; dar un folos mai mult al științei este că înțelepciunea ține în viață pe cei ce o au.

¹³ Uită-te cu băgare de seamă la lucrarea lui Dumnezeu: cine poate să îndrepte ce a făcut El strîmb?

¹⁴ În ziua fericirii, fii fericit, și în ziua nenorocirii, gîndește-te că Dumnezeu a făcut și pe una și pe cealaltă, pentruca omul să nu mai poată ști nimic din ce va fi după el.

¹⁵ Tot felul de lucruri am văzut în zilele deșertăciunii mele. Este cîte un om fără prihană,

care piere în neprihănirea lui, și este cîte un nelegiuit, care o duce mult în răutatea lui.

16 Nufi prea neprihănit și nu te arăta prea înțelept: pentru ce să te pierzi singur?

17 Dar nu fi nici peste măsură de rău și nu fi fără minte: pentru ce vrei să mori înainte de vreme?

18 Bine este să ții la aceasta, dar nici pe cealaltă să n'o lași din mînă; căci cine se teme de Dumnezeu, scapă din toate acestea.

19 Înțelepciunea face pe cel înțelept mai tare de cît zece viteji, cari sînt într'o cetate.

20 Fiindcă pe pămînt nu este nici un om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască.

21 Nulua nici tu seama la toate vorbele cari se spun, ca nu cumva s'auzi pe sluga ta vorbindu-te de rău!

22 Căci știe inima ta de cîte ori ai vorbit și tu de rău pe alții.

23 Toate acestea le-am cercetat cu înțelepciune. Am zis: „Mă voi înțelepți.” Dar înțelepciunea a rămas departe de mine.

24 Cu mult mai departe decît era mai înainte, și ce adîncă! Cine o va putea găsi?

25 M-am apucat și am cercetat toate lucrurile, cu gînd să înțeleg, să adîncesc, și să caut înțelepciunea și rostul lucrurilor, și să pricep nebunia răutății și rătăcirea prostiei.

26 Și am găsit că mai amară de cît moartea este femeia, a cărei inimă este o cursă și un laț, și ale cărei mîni sînt niște lanțuri; cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea.

27 Iată ce am găsit, zice Eclesiastul, cercetînd lucrurile unul cîte unul, ca să le pătrund rostul;

28 iată ce-mi caută și acum sufletul, și n'am găsit. Din o mie am găsit un om: dar o femeie n'am găsit în toate acestea.

29 umai, iată ce am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii.

CAPITOL 8

Cine este ca cel înțelept, și cine pricepe rostul lucrurilor? Înțelepciunea omului îi luminează fața, și asprimea feței i se schimbă.

2 Eu îți spun: „Păzește poruncile împăratului, din pricina jurămîntului, făcut înaintea lui Dumnezeu.

3 Nute grăbi să pleci dinaintea lui, și nu stăruie într'un lucru rău: căci el poate face tot ce vrea,

4 pentrucă vorba împăratului are putere. Cine poate zice: „Ce faci?”

5 Pe cine păzește porunca, nu -l va atinge nici o nenorocire, dar inima înțeleptului cunoaște și vremea și judecata.

6 Căci pentru orice lucru este o vreme și o judecată și nenorocirea paște pe om.

7 Dar el nu știe ce și cum se va întîmpla, căci n'are nici cine -i spune.

8 Omul nu este stăpîn pe suflarea lui ca s'o poată opri, și n'are nicio putere peste ziua morții; în lupta aceasta nu este izbăvire, și răutatea nu poate scăpa pe cei răi.

9 Toate acestea le-am văzut, și mi-am îndreptat inima spre tot ce se face supt soare. Este o vreme cînd un om stăpînește peste alt om, ca să -l facă nenorocit.

10 Atunci am văzut pe cei răi îngropați și ducîndu-se la odihna lor, iar pe ceice lucraseră cu neprihănire depărtîndu-se de locul sfînt și uitați în cetate. Și aceasta este o

deșertăciune!

11 Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău.

12 Totuș, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu, și au frică de El.

13 Dar cel rău, nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că n'are frică de Dumnezeu.

14 Este o deșertăciune care se petrece pe pământ: și anume sînt oameni neprihăniți, cărora le merge ca și celor răi cari fac fapte rele, și sînt răi, cărora le merge ca și celor neprihăniți, cari fac fapte bune. Eu zic că și aceasta este o deșertăciune.

15 Am lăudat dar petrecerea, pentru că nu este altă fericire pentru om supt soare de cît să mănînce și să bea și să se veselească; iată ce trebuie să -l însoțească în mijlocul muncii lui, în zilele vieții pe cari i le dă Dumnezeu supt soare.

16 Cînd mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea și să mă uit cu băgare de seamă la truda pe care și -o dă omul pe pământ-căci omul nu vede somn cu ochii, nici zi nici noapte,

-

17 am văzut atunci toată lucrarea lui Dumnezeu, am văzut că omul nu poate să pătrundă ce se face supt soare; oricît s'ar trudi el să cerceteze, tot nu va putea afla; și chiar dacă înțeleptul ar zice că a ajuns să înțeleagă, tot nu poate să găsească.

CAPITOL 9

Da, mi-am pus inima în căutarea tuturor acestor lucruri, am cercetat toate aceste lucruri, și am văzut că cei neprihăniți și înțelepți, și faptele lor, sînt în mîna lui Dumnezeu, atît dragostea cît și ura. Oamenii nu știu nimic mai dinainte; totul este înaintea lor în viitor.

2 Tuturor li se întîmplă toate deopotrivă: aceeaș soartă are cel neprihănit și cel rău, cel bun și curat ca și cel necurat, cel ce aduce jertfă, ca și cel ce n'aduce jertfă; cel bun ca și cel păcătos, cel ce jură ca și cel ce se teme să jure!

3 Iată cel mai mare rău în tot ce se face supt soare: anume că aceeaș soartă au toți. De aceea și este plină inima oamenilor de răutate, și de aceea este atîta nebunie în inima lor tot timpul cît trăiesc. Și după aceea? Se duc la cei morți.

4 Căci cine este scutit? Oricine trăiește, tot mai trage nădejde; căci un cîne viu face mai mult decît un leu mort.

5 Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nicio răsplată, fiindcă pînă și pomenirea li se uită.

6 Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face supt soare.

7 Du-te, dar, de mănîncă-ți pînea cu bucurie, și bea-ți cu inimă bună vinul; căci de mult a găsit Dumnezeu plăcere în ce faci tu acum.

8 Hainele să-ți fie albe, în orice vreme, și untdelemnul să nu-ți lipsească de pe cap.

9 Gustă viața cu nevasta, pe care o iubești, în tot timpul vieții tale deșerte, pe care ți -a dat -o Dumnezeu supt soare, în această vreme trecătoare; căci aceasta îți este partea în viață, în mijlocul trudei cu care te ostenești supt soare.

10 Tot ce găsește mîna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!

11 Am mai văzut apoi supt soare că nu cei iuți aleargă, că nu cei viteji cîștigă războiul, că nu cei înțelepți cîștigă pînea, nici cei pricepuți bogăția, nici cei învățați bunăvoința, ci toate

atîrnă de vreme și de împrejurări.

12 Căci omul nu-și cunoaște nici măcar ceasul, întocmai ca peștii prinși în mreaja nimicitoare, și ca păsările prinse în laț; ca și ei sînt prinși și fiii oamenilor în vremea nenorocirii, cînd vine fără veste nenorocirea peste ei.

13 Am mai văzut următoarea înțelepciune supt soare, și mi s'a părut mare.

14 Era o mică cetate, cu puțini oameni în ea; și a venit asupra ei un împărat puternic, a împresurat -o, și a ridicat mari întărituri împotriva ei.

15 În ea se afla un om sărac dar înțelept, care a scăpat cetatea cu înțelepciunea lui. Și nimeni nu se gîndise la omul acela sărac.

16 Atunci am zis: „Mai bună este înțelepciunea de cît tăria!`` Totuș înțelepciunea săracului este disprețuită, și nimeni nu -l ascultă.

17 Cuvintele înțelepților, ascultate în liniște, sînt mai de preț decît strigătele unuia care stăpînește între nebuni.

18 Înțelepciunea este mai de preț de cît sculele de război; dar un singur păcătos nimicește mult bine.

CAPITOL 10

Muștele moarte strică și acresc untdelemnul negustorului de unsori; tot așa, puțină nebunie biruie înțelepciunea și slava.

2 Inima înțeleptului este la dreapta lui, iar inima nebunului la stînga lui.

3 Și pe orice drum ar merge nebunul, peste tot îi lipsește mintea, și spune tuturor că este un nebun!

4 Cînd izbucnește împotriva ta mînia celui ce stăpînește, nu-ți părăsi locul, căci sîngele rece te păzește de mari păcate.

5 Este un rău pe care l-am văzut supt soare, ca o greșală, care vine dela celce cîrmuiește:

6 nebunia este pusă în dregătorii înalte, iar bogații stau în locuri de jos.

7 Am văzut robi călări, și voivozi mergînd pe jos ca niște robi.

8 Cine sapă groapa altuia, cade el în ea, și cine surpă un zid, va fi mușcat de un sarpe.

9 Cine sfarmă pietre, este rănit de ele, și cine despică lemne este în primejdie.

10 Cînd se tocește ferul, și rămîne neascuțit, trebuie să-ți îndoiești puterile; de aceea la izbîndă ajungi prin înțelepciune.

11 Cînd mușcă șarpele, fiindcă n'a fost vrăjit, vrăjitorul n'are niciun cîștig din meșteșugul lui.

12 Cuvintele unui înțelept sînt plăcute, dar buzele nebunului îi aduc pieirea.

13 Cel dintîi cuvînt care -i iese din gură este nebunie, și cel din urmă este o nebunie și mai rea.

14 ebunul spune o mulțime de vorbe, măcarcă omul nu știe ce se va întîmpla, și cine -i va spune ce va fi după el?

15 Truda nebunului obosește pe celce nu cunoaște drumul spre cetate.

16 Vai de tine, țară, al cărei împărat este un copil, și ai cărei voivozi benchetuiesc de dimineață!

17 Ferice de tine țară, al cărei împărat este de neam mare, și ai cărei voivozi mănîncă la vremea potrivită, ca să-și întărească puterile, nu ca să se dedea la beție!

18 Cînd mîinile sînt leneșe, se lasă grinda, și cînd se lenevesc mîinile, plouă în casă.

- ¹⁹ spețele se fac pentru petrecere, vinul înveselește viața, iar argintul le dă pe toate.
- ²⁰ Nublestema pe împărat, nici chiar în gând, și nu blestema pe cel bogat în odaia în care te culci; căci s'ar putea întâmpla ca pasărea cerului să-ți ducă vorba, și un sol înaripat să-ți dea pe față vorbele.

CAPITOL 11

Aruncă-ți pînea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăș!

- ² Împarte -o în șapte și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate da peste pămînt.
- ³ Cînd se umplu norii de ploaie, o varsă pe pămînt. Ori încotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămîne.
- ⁴ Cine se uită după vînt, nu va sămăna, și cine se uită după nori, nu va secera.
- ⁵ Cum nu știi care este calea vîntului, nici cum se fac oasele în pîntecele femeii însărcinate, tot așa nu cunoști nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate.
- ⁶ Dimineața, samănă-ți sămînța, și pînă seara nu lăsa mîna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amîndouă sînt deopotrivă de bune.
- ⁷ Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele.
- ⁸ Deci, dacă un om trăiește mulți ani, să se bucure, în toți anii aceștia, și să se gîndească ce multe vor fi zilele de întunerec. Tot ce va veni este deșertăciune.
- ⁹ Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cît ești tînăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.
- ¹⁰ Gonește orice necaz din inima ta, și depărtează răul din trupul tău; căci tinereța și zorile vieții sînt trecătoare.

CAPITOL 12

Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereței tale, pînă nu vin zilele cele rele și pînă nu se apropie anii, cînd vei zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei”;

- ² pînă nu se întunecă soarele, și lumina, luna și stelele, și pînă nu se întorc norii îndată după ploaie;
- ³ pînă nu încep să tremure paznicii casei (mînile), și să se încovoie cele tari (picioarele); pînă nu se opresc ceice macină (dinții), căci s'au împuținat; pînă nu se întunecă ceice se uită pe ferestre (ochii);
- ⁴ pînă nu se închid cele două uși dinspre uliță (buzele), cînd uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei pasări, glasul tuturor cîntărețelor se aude înăbușit,
- ⁵ te temi de orice înălțime, și te sperii pe drum; pînă nu înflorește migdalul cu peri albi, și de abea se tîrăște lăcusta, pînă nu-ți trec poftetele, căci omul merge spre casa lui cea vecinică, și bocitorii cutreieră ulițele;
- ⁶ pînă nu se rupe funia de argint, pînă nu se sfarmă vasul de aur, pînă nu se sparge găleata la izvor, și pînă nu se strică roata dela fîntînă;
- ⁷ pînă nu se întoarce țărîna în pămînt, cum a fost, și pînă nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l -a dat.
- ⁸ , deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecclesiastul; totul este deșertăciune.
- ⁹ Pe lîngă că Ecclesiastul a fost înțelept, el a mai învățat și știința pe popor, a cercetat, a adîncit și a întocmit un mare număr de zicători.

- ¹⁰ Ecclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute, și să scrie întocmai cuvintele adevărului.
- ¹¹ Cuvintele înțelepților sînt ca niște bolduri; și, strînse la un loc, sînt ca niște cuie bătute, date de un singur stăpîn.
- ¹² Încolo, fiule, ia învățătură din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n'ai mai isprăvi, și multă învățătură obosește trupul.
- ¹³ Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.
- ¹⁴ Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău

For other languages please go to **www.wordproject.org**